

Radiokontaktoj sur la ŝipo Titanik

Antaŭ naŭdek du jaroj, la dek kvaran de aprilo, dum sia unua ŝipveturo la ŝipego Titanik subakviĝis, ĝi celis el Anglujo al Usono. Sur la ŝipego estis 2 200 pasaĝeroj.

Kvankam kapitano ricevis pere de radiostacio sciigon, ke sur la vojo troviĝas grandaj glacimontoj, li ne haltigis la ŝipon, sed daŭrigis la veturon eĉ nokte, spite, ke nokte devas ĉiuj ŝipoj ĉesi la veturon.

Titanik daŭrigis sian veturon kaj ĉirkaŭ la noktomezo koliziis kun granda glacimonto. Post du horoj kaj kvardek minutoj Titanik subakviĝis. La tutan historion vi certe konas.

Kiel mi jam diris, la ŝipoj dum nokto devis stari kaj ne veturi. Kaj radiistoj dum nokto povis dormi aŭ amuziĝi laŭ sia volo. Simile tiel estis dum tiu nokto.

Kiam okazis la kolizio, kompreneble radiistoj de Titanik venis al radioaparatoj, vokis kaj postulis helpon, sed neniu al ili respondis. Radiistoj sur proksimaj ŝipoj dormis. Kapitano de Titanik ordonis pafi signalajn raketojn, sed vojaĝantoj sur aliaj ŝipoj, kiuj ekrigardis la lumon, pensis, ke sur Titanik oni festas kaj neniu atentis la signalojn.

Radiistoj sur Titanik vokis angoran signalon SOS, ke la ŝipego koliziis kun granda glacio kaj ĝi estas grave difektita, sed eĉ post tiu malespera mesaĝo ne venis respondo.

Ŝipo Kalifornia, kiu estis plej proksime, nur 30 kilometrojn de Titanik, ne reagis, ĉar radiistoj dormis. Se ili ne dormus kaj reagus, ili povus savi multe da pasaĝeroj! Bedaŭrinde! La sama situacio estis sur ŝipoj Baltik, Olimpik, Birma, Frankfurt kaj aliaj, kiuj estis sufiĉe proksime, sed ne reagis.

Sur la ŝipo Karpatia povis radiistoj dormi aŭ amuziĝi, sed hazarde ili ankoraŭ sidis ĉe la aparato kaj hazarde aŭskultis. Tuj ili respondis al mesaĝo el Titanik, sed la distanco inter Titanik kaj Karpatia estis pli ol 100 kilometroj kaj tio estis tro malproksime por sufiĉe frue proksimiĝi. Kiam radiistoj de Karpatia ekaŭdis mesaĝon el Titanik, ili tuj respondis, ke kapitano de Karpatia decidis turni ŝipon al Titanik kaj rapidi helpi. Karpatia estis la unua ŝipo, kiu venis al la loko de katastrofo.

Karpatia proksimiĝis al Titanik post unu horo kaj duono, sed Titanik jam estis subakviĝinta. Tamen ĉirkaŭ 700 pasaĝerojn oni sukcesis savi. Nur tiujn, kiuj povis uzi la boatojn rezervitaj por helpi dum katastrofo de la ŝipo. Ve, Titanik ne havis boatojn por ĉiuj pasaĝeroj! Nur por unu triono da personoj. Do, kiam venis Karpatia por helpi, Titanik jam estis tute sub la akvo. 1 500 pasaĝeroj dronis.

Je la sesa horo matene la kapitano de Karpatia sendis la mesaĝon: „Sur la loko estas eĉ ne unu postsigno de ŝipruino, nur grandaj glacioj kaj granda frosto.

Je la oka horo kapitano sendas la mesaĝon, ke ĉiuj pasaĝeroj, kiuj travivis la katastrofon, estas sur ferdeko de lia ŝipo kaj informis ĉiujn aliajn ŝipojn, ke ili revenu al siaj pozicioj. Poste sendis mesaĝojn al Novjorka centro de informoj por ŝipoj.

Sekvoj de tiu ĉi katastrofo estis tiom grandaj pro tio, ĉar la kapitano de Titanik ne haltigis veturon dum la nokto, kiel la reguloj ordonas kaj ke la ŝipego havis malmulte da savboatoj kaj ke radiistoj sur ĉiuj ŝipoj povis ĉesi aŭskultadon dum noktohalto de veturado.

Baldaŭ post tiu ĉi katastrofo okazis kompreneble granda aparta konferenco en Londono, kiu decidis pri novaj reguloj, inkluzive, ke ŝipoj devas havi savboatojn por ĉiuj pasaĝeroj, sur la ŝipo oni devas fari ekzercojn, kiel savi sin dum katastrofo kaj sur ĉiu ŝipo devas esti tri radiistoj, kiuj sin ŝanĝas eĉ dum la nokto ĉe aparato. Sur ĉiu ŝipo devas esti aparato t.n. „gardilo“, kiu mem donas signalon, se okazas danĝero, precipe pri glaciego kaj por akcepto de mesaĝoj el aliaj ŝipoj dezirantaj helpon. Estis starigitaj ĉebordaj servoj, kiuj donas signalojn pri la movo de glacioj.

Tiuj ĉi aranĝoj kaj instalitaj reguloj por sendanĝerigo de ŝipoj jam savis milojn da pasaĝeroj.

František Frybert